

Yaşamak her şeye rağmen çok güzel...

Perdenin arasından süzülen güneş ışığı gözlerimi kamaştırmaya başladığında çoktan uyanmış, insanın içini ısıtan, ruhuna mutluluk veren bu anın tadını çıkarıyordum. Uzun ve yorucu geçen kış mevsiminin ardından gelen bahar, tıpkı bir çocuk gibi sevindirmişti tabiatı ve onun üzerinde yaşayan binbir canlıyı...

Odanın kapısının önünden geçen annem, uyanık olduğumu görünce hemen çevik bir hareketle odama daldı, pencereyi açtı ve yavaşça perdeyi araladı. Sanki az evvel içimden geçirdiklerimi bilmişçesine, bu temiz havayı koklamamı ve pozitif enerji almamı istiyordu.

“Günaydın oğlum! Bugün çok neşeli bir hava var. Haydi sen de içine çek bu güzelliği ve kendine gel de kahvaltını getireyim, belki bugün babanla parka gezmeye çıkarsınız.” dedi.

O sırada babam, gözünde kalın okuma gözlüğü, elinde gazetesi ve ayağında, bana evde olduğunu hissettiren ve bundan mutluluk duyduğum o ses yapan terlikleriyle odama girdi.

“Günaydın canım oğlum! Hava bugün çok güzel, hiç itiraz istemem beraber parka gideceğiz.”

Babam bunu söylediğinde aklımdan “Keşke çocuk olsaydım ve babama ‘Hiç itiraz istemiyorum beni parka götüreceksin babacım.’ diye söylemek geçiyordu.

Bunu düşünürken babam beni çoktan kucaklamıştı. Yatağımın üzerinde oturur vaziyete getirmişti bile. Annem elinde tepsinin üzerinde mis gibi kokan bir tost ve çayla odama girdi.

Hastalığının başlaması ve ilerlemesi üzerinden yıllar geçmişti. Belki sağlığım açısından bir çok şeyi kaybetmiştim ama, güneşin ışıltısından duyduğum mutluluk, mis gibi kokan çiçekler, cıvıldaşan kuş sesleri, ince belli bardakta sıcak bir çay, bir dostla yaptığım tatlı bir sohbet ve beni hayata bağlayan daha nicesi bugün hala yaşama sevincimin umut kaynaklarıydı.

Çay keyfi ve babamın okuduğu gazetedeği güncel olayları anlatma ve yorumlamasından sonra benim için özel olarak tasarladığı banyoya götürdü beni. Ağır ve yapılı oluşum babamı epey zorluyordu. Fakat benim için her şeyi kolaylaştırmaya çalışması beni mutlu ediyor ve her gün ona olan dualarımı güçlendiriyordu.

“Hah şöyle saçlarını da geriye tarayalım bakalım”..... dişlerimi fırçaladık ve banyo faslını bitirmiştik. Annem kız kardeşimin hediye ettiği en sevdiğim mavi-beyaz tişörtü giydirip şapkamı taktığında artık dışarı çıkmaya hazırdım.

Babamla parka gittik. Çay bahçesine oturup zaman kaybetmeden birer çay söyledik. Sohbet henüz başlamıştık ki uzakta yaşlı bir amcanın koluna sarılıp yürümekte zorlanan bir genç dikkatimi çekti. Genci görünce kendi gençliğim aklıma geldi. Benim hastalığının bir benzeri olabilirdi. Çünkü ben de hastalığın ilk dönemlerinde böyle yürüyordum. Babamdan o amcayı ve genci masamıza davet etmesini rica ettim. Babam da “Elbette ki çok güzel olur.” diyerek gidip davet etti. Babamın nezaketi karşısında bizi kırmayarak “Niçin olmasın.” demişler. Masamıza oturdular ve onlara da çay söyledik.

Önce tanıştık. Gencin ismi Hakan'mış. Yaşlı amca ise gencin babası imiş.

Amcaya ismini sordum, “Musa” dedi. Gülümsedim.

“Benim babamın ismi İsa.” dedim.

“Bir yanımda İsa, bir yanımda Musa ne mutlu bana. ☺”

Gence hastalığını sordum. “Freidreich Ataksisi” dedi. “Öyle mi? Benimki de aynı hastalık” dedim.

“Hakan kardeşim, hastalığın nasıl ve ne zaman başladı, nerede teşhis kondu, biraz kendini anlatır mısın?” dedim. Sohbet başladı.

“Abi hastalık başladığında galiba on altı yaşındaydım. Yürürken dengem bozuluyordu ve sık sık düşüyordum. Bir araştırma hastanesinde yirmi gün yattım. İncelediler ve sonunda bu hastalığın teşhisini

koydular” dedi.

“Peki hastalığın hakkında bilgi verdiler mi?” dedim.

“Abi doktorum çok iyi bir doktordu. Bir psikolog doktorla beraber, bana bu hastalığın henüz tedavisi olmadığını ve sürekli ilerleyeceğini anlattı. Çok üzüldüm, bir süre rehabilitasyon(iyileştirme) aldım. Doktorum bu durumda çalışabilmemin zor olduğunu söyledi. Engelli raporu çıkartarak taburcu etti.

“Bizim hastalıkta evet çalışmak çok zordur. Çünkü bilirsin tuvalet, yemek, giyinmek, banyo, sandalyeye binmek gibi her konuda yardıma muhtacız. Fakat Allah’ın bizim için yaptığı kader planını bilmiyoruz. Şu an kaç yaşındasın Hakancığım, bir mesleğin var mı? dedim.

“Abi hastalığın ilk zamanlarında lisede ikinci sınıfta okuyordum. Okulda zorlansam da canım arkadaşlarımın yardımlarıyla liseyi bitirebildim. Abi şu an yirmi bir yaşındayım, meslek lisesi bilgisayar bölümü mezunuyum” dedi.

“Ah ne kadar güzel kardeşim” dedim.

“Abi şu an çalışabilirim ama hastalık ilerleyince nasıl çalışırım bilmem” dedi.

Sohbete dalmış, çayları unutmuştuk.

“Çayın soğuyor, çayını iç.” dedim. O çayını içerken ben de onu rahatlatabilecek bazı düşüncelerimi onunla paylaşmaya düşündüm.. Rahatlatacak dedim çünkü ben de aynı sıkıntıları yaşadım, aynı psikoloji içerisindeydim. Bu bakış açısı beni çok rahatlatmış, hayata farklı baktırmış ve bulunduğum durumu kabullenip memnun olmamı ve şükretmemi netice vermişti. Hemen söze başladım.

“Hakan kardeşim, Allah bizi bu dünyaya bir plan dahilinde göndermiştir. Allah her gün, bir karıncanın bile rızkını verirken, yarattığı en üstün varlık olan biz insanı unutmuyor mu? Yeter ki biz, Allah’a hakkıyla tevekkül edelim. Mesela ben kendimi bildim bileli, hiç geleceği düşünüp uzun plan yapmadım. Bak ben tekerlekli sandalyedeyim, görüyorsunuz ama, Allah bana neleri nasip etti biliyor musunuz, vaktiniz varsa anlatayım” dedim.

“Evet abi meraklandım anlatır mısın?” dedi.

Musa Amca ve Hakan, pür dikkat bana döndüler. Gözlerim bir an ufka daldı. Konuşmaya başladım:

“Kasım 1993’teydi. Hastaneye yatalı yirmi gün olmuştu. Yapmadıkları tahlil, test kalmamıştı. Defalarca kan aldılar. Ekg, Emg, tomografi.. her şeyi yaptılar. Hatta iki defa MR (emar) çekildi. O sıralarda elimi arada duvardan destek alarak senin şimdiki halin gibi yürüyebiliyordum.

“Bir sabah uyandım. Doktorlar dokuz gibi vizite gelirlerdi. Yine duvardan destekle yürüyerek hastane balkonuna çıktım. Üniversitede yurtta alıştığım illeti yaktım. Oturduğum balkondan hastane bahçesindeki koşuşturan insanları seyrederken gözüm daldı. Dumanı üflerken anılar film şeridi gibi geçti. Daha dört ay önce üniversiteyi bitirmiştım. Tüm çocukluğum ve delikanlılığım boyunca hep alay edilirdim: “Sen sarhoş musun? , Niye düz yürümüyorsun? Yamuk! İçtin mi sen? , Sallanmasana! Dik dursana bi ya! Dengesiz! vs. ... Yürürken balkonlardaki insanların bakışlarından çok utanırdım ama, daha bunun bir hastalık olduğunu bile bilmiyordum. Sanki böyle yürümeyi ben istiyordum?”

Hakan “Aynı beni anlatıyorsun be abi” dedi.

Gülümsedim ve anlatmaya devam ettim.

“Kendimi bildim bileli, geceleri dökmeden çay taşımanın ve dümdüz yürümenin hayalini kurardım. Belki bir ilaçla veya iğneyle düzelebilmek ihtimali vardır, belki çok basit bir tedavisi vardır diye düşünürdüm. Ama kimseye derdimi söyleyemedim. İnsanların nasıl düz yürüyebildiklerini çok merak ederdim. Hani doğuştan görme özürlü birisi, görmenin nasıl ve ne demek olduğunu anlayamazmış ya benimki de aynen öyle. İşte şimdi beni hastanede inceliyorlardı. Ümitle sonucu bekliyordum. Belki de iyileşecektim...” Saat dokuza geliyordu. Tekrar odaya geçtim.

“Doktorlar geldi. Bizimle ilgilenen doktorlar, klinik şefine biz hastaların durumu hakkında bilgi verdiler. Her günkü sabah kontrolü bitmişti. Ben odadaki diğer hastalarla sohbete başladım. Konu müzikten açıldı. Ben o zamanlar Orhan Gencebay hayranıydım.

“Yanımdaki hasta ‘Ben Samsun’da yol üstü lokanta işletiyorum. Orhan bey, bana Samsun’a her gelişinde uğrar.’ dediğinde çok sevindim. O hastaya:

“Abi keşke ben de tanışabilsem” dedim.

“Kahkahalarla böyle sohbet devam ederken, benimle ilgilenen bayan doktor odaya girince sustuk.

“Yanıma geldi, içimi bir garip heyecan kapladı.

‘Celal, senin hastalığının ismi Friedreich Ataksisi’ dediğinde sözünü kestim.

‘Nasıl doktor hanım, ney pardon anlayamadım’, dedim.

Daha hastalığın adını bile telaffuz edemiyordum.

“Bu hastalık dengesiz yürümeyle başlar, sürekli ilerler ve tekerlekli sandalyeyle devam eder. Sonunda yatalak duruma gelir” dedi.

Nefes almadan dinliyordum ve göz pınarlarım dolmaya başlamıştı. Henüz on dokuz yaşında bir gençtim. Hayatın baharındaydım.

Yıllarca hayalini kurduğum düz yürüyebilmek gerçekten hayale dönüşüyordu. Sonra devam etti:

“Celal, sen şimdi hastalığının henüz başlangıç dönemindesin. Bu hastalığın sebebi bilinmiyor ve maalesef tibben tedavisi yok.”

Dışlerimi sıkıyor ve ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

“Bugünler senin iyi günlerin. Sen asla çalışamazsın. Yakında tekerlekli sandalyeye düşeceksin ve ilerde yaşarsan yatalak olabilirsin. Özetle durumun böyle.” dediğinde daha fazla kendimi tutamadım ve çocuk gibi hıçkırarak ağlamaya başladım.

Doktor Hanım odadan çıktı. Oda arkadaşları teselli veriyorlardı, ama duymuyordum. Yatağa uzandım. Battaniyeyi üstüme örttüm ve ağlamaya başladım.

Musa Amca, “Vay vicdansız doktor. Celalim, Hakanım da çok ağladı” dedi. Devam ettim.

“Babam, kendimi idare ettiğim için refakatçi olarak kalmıyordu.

Saat on iki gibi gelince bakmış ki üstüm örtülü. Uyuyorum sanmış. Odadaki diğer hastalar babama uyumuyor, ağlıyor deyince üstümdeki battaniyeyi kaldırdı.

Babamı görünce tekrar ağlamaya başladım. Gözlerim ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Durumu anlattığımda hemen doktorla görüşmeye gitti.

“Gencecik çocuğa birden böyle söylenir mi?” diye münakaşa etmiş.

Doktor Hanımın babama cevabı şu olmuş:

“Ama hastanın kendi durumunu öğrenmeye hakkı var.”

Babam o zaman alıştırarak söyleseydiniz ya diye doktora epey bağırmış.

Sonunda doktor Hanım odama gelerek bana:

- Celal senin hastalığının henüz tedavisi yok ama, bak tıp çok hızlı ilerliyor. Yakında bu hastalığa da bir çare, bir ilaç bulunabilir. Her zaman umutlu ol, dedi.

Kısmen biraz da olsa rahatlamıştım.

“Doktor Hanım taburcu olurken babama:

- Bu çocuk hiç bir iş yapamaz, ilerde yatalak olur, götür evine yatsın, demiş.

Babam ‘Oğlum üniversite bitirdi’ dediyse de Doktor Hanım ‘Çalışamaz kardeşim!, demiş.

Hastaneden çıkarken babama bakmakla yükümlüdür diye rapor çıkartmış.

Musa Amca “Bana da aynı rapordan verdiler” dedi.

“Fakat babam bunu kabullenemedi. ‘Sen üniversite bitirdin oğlum’, dedi. Allah bakalım ne kısmet edecek diye engelli işçi vasfıyla, iş ve işçi bulma kurumuna başvurduk.

Mesleğimi söyleyince “Rakel diye özel bir şirket var, gider misiniz?” dediler.

Söylenen yer Çankaya’daydı. Ve evimizle arada kırk km vardı. Mesafe uzaktı.

Bakalım ya nasip diyerek belediye otobüsüne bindik ve babamın desteğiyle yürüyerek Çankaya’ya gittik.

Oradaki yetkili beni beğendi ve “Burası genel müdürlüktür. Bizim fabrikamız Sincan’da” dedi.

Ertesi gün Sincan’daki fabrikaya gittik. Görüşmede bana bir çok soru sordular.

Sonunda beğenmiş olmalı ki ‘Yarın gel başla’, dediler.

Allah öyle büyük ki, hem bana mesleğime göre masa başı bir iş nasip etti. Hem de mesafe sorun değildi. Çünkü biz de Sincan’da oturuyorduk ve fabrika evimize yedi km uzaktaydı.

Allah’a binlerce hamdolsun.

“İnsanlar önyargılı bilgilerle hemen karar veriyorlar Hakancığım. Allah’ın bizim hakkımızda bir kader planı olduğunu unutuyorlar. Babam o gün, o doktoru dinleseydi, ben bugün belki de evde yatacaktım ve asla emekli olamayacaktım.

Beni her gün arabayla işe götürüp getiren ve benim elim, ayağım, her şeyim olan babamdan Allah ebediyen razı olsun.

Babam alnımı öptü, ‘İyi ki varsın oğlum seninle gurur duyuyorum’, dedi.

Musa Amca da Hakan’a aynısını söyledi ve öptü. Birer çay daha söyledik.

Musa Amca, “Oğlum ÖMSS’ ye (Özürü Memurluk Seçme Sınavı) girecek. Kazanırsa memur olup sırtını devlete dayayacak” dedi.

“Musa Amca hayırlısı olsun inşallah kazanır, ama kazanamazsa da dünyanın sonu değil; özel sektörde de iş alanı geniş, Allah’ın takdiriyle bir işe girer” dedim.

Hakan bana “Abi, biz engelliler işyerinde zorlanmaz mıyız? Başarılı olabilir miyiz? Çalışırken ihtiyaçlarımızı nasıl karşılırsınız?” dedi.

“Hakancığım, bizim hastalıkta çalışma hayatı çok zordur. Çünkü biliyorsunuz bu hastalık sürekli ilerler, tekerlekli sandalyeye düşünce işyerinde çok sıkıntı yaşanır.

Ben özel bir şirkette çalıştım. İşe girdiğimde tekerlekli sandalyede değildim. Sallanarak duvardan destekle yürüyordum. Hakan’dan daha iyiydim. Bu halde dört yıl çalıştım.

Ama bu dört yıl içimde dürüstlüğüme ve çalışkanlığımla patronun gözüne girdim.

Gerçekten mesleğimde bir numara olmuştum.

Hatta ben izin aldığımda telefonla arayıp iş danışıyorlardı.

Hastalık ilerleyince tekerlekli sandalyeye düştüm.

Bir kaç sene babam evde telefonda beni bekledi. Arayınca gelip tuvalete götürdü.

İşyeri eve yakındı. Öğlen geliyor, bana yemekhaneden yemek alıp masama getiriyordu.

“Patronumuz bu durumu haber almış.

Beni odasına çağırdı

“Celal, yaptığın işleri biliyoruz ve biz senden çok memnunuz. Sen artık tekerlekli sandalye kullanıyorsun. Ve ihtiyaçların için her gün baban geliyormuş. Artık babanın gelmesine gerek yok. Çünkü tuvalet ve yemek konusunda temizlikçi arkadaşların sana yardım etmesine karar verdik. Emekli olana kadar böyle bizimle çalışmanı arzu ediyoruz” dedi.

“Babam sabahları arabamızla beni işe getiriyordu, akşamları ise tekrar geliyor ve eve dönüyorduk.

İşyerinde temizlikçi arkadaş, günde üç kez tuvalete götürür ve lazımlık ördekle tekerlekli sandalye üzerinde küçük abdestimi yaptırırdı.

Öğle tatillerinde ise beni yemekhaneye götürüyordu. Öğle yemeğini beraber yiyorduk.

Evde hizmetim çok ağırdı. Babam astım hastası. Tuvalet ve banyo ihtiyacımı karşılamak için zorlanıyordu.

Bu durumu uzun zaman kafasından tasarlayarak, banyomuza bir vinç sistemi kurdu. Beni sandalyeden kaldırıp klozete oturtuyor.

İşyerinde çayımı ise, mutfak görevlisi teyze masama getirirdi.

Ben her ay maaşımı alınca vicdanen rahatlamak için temizlikçi arkadaşına bahşiş verirdim.

Musa Amca, “İyi yapmışsın oğlum” dedi.

“Allah, hepsinden razı olsun” dedim.

“Toplam on altı sene çalıştım ve 2010 da emekliliği doldurdum. Musa Amcacım eğer ben doktorun

dediği gibi evde yatalak olarak yaşasaydım, emekliliğe nasıl ulaşacaktım. Şimdi iyi ki de Allah bana çalışmayı nasip etti diyorum. Bana böylesine güzel bir kader çizen Allah'a binlerce hamdolsun.

Musa Amca, "Allah senden razı olsun Celal oğlum. İnşallah ÖMSS'yi kazanıp oğlum işe girer. Bu olmasa senin gibi özel sektörde iş bulur ve başarılı olur. Bize dua et evladım" dedi.

"Biliyor musun bilmem Musa Amca, zaten elliden fazla çalışanı olan işyerlerinin, kanunen yüzde üç oranında engelli çalışanları olmak zorundaymış. Çalıştırmazlarsa ceza uygulaması varmış.

Engelli çalıştırmak işveren açısından da karlıdır.

Hem cezadan kurtuluyorlar, hem de bir iş yaptırıyorlar.

Üstelik aynı işi yapan sağlam işçiye göre daha az vergi yatırıyorlar.

Çünkü engelli işçinin sigorta primlerinin büyük bölümünü devlet karşılıyor.

Musa Amca derin bir nefes aldı.

"Öyleyse aslında özel şirketler engelli işçi çalıştırmakla çok karlılar" dedi.

"Öyle tabi ki Musa Amca, bir de ahiret yönünden bakarsak, engelliler melek gibidirler, günahsızdırlar.

Engelli çalıştıran işyerleri hem çok sevap kazanır, hem de Allah o işyerinin bereketini artırır" dedim.

"Evet Musa Amcacım Allah bakalım size neler nasip edecek.

Görelim Mevla neyler, neylerse güzel eyler. Ya nasip...

Telefonlarımızı verdik. Musa amca müsaade istedi.

Hakan'a "Unutma, dedim.

"Allah bakalım neler hazırladı sana. Mesela, Allah bana o işte çalışmam için her sebebi hazırlamış. Sana ayrıntıları anlatmadım ama sonunda beni o işe kavuşturdu. Aslında bazı olumsuz gibi görünen şeyleri Allah hayra çevirdi.

"Hakancım, hangi işi yaparsan yap, en iyisi sen ol. Hatta ayakkabı boyacısı bile olsan, herkes ayakkabısını boyatmak için sana gelsin.

Tamam der gibi yüzüme baktı. Gitmek için ayağa kalktılar.

"Şimdi bu hastalık doğuştan olmadığı için depresyonlar yaşayabilirsin.

Ben bunu namazla yendim.

"Kutsal kitabımız Kuran'ın Türkçe mealini okumuş muydun?

"Yok abi okumadım" dedi.

"Kendine plan yap inşallah ve yavaş yavaş belki beş altı ayda anlayarak oku. Bir de Hastalar Risalesi adlı kitabı okumanı tavsiye ederim. Google'da aratarsan bulursun.

"İnşallah teyemmüm abdestiyle de oturduğun yerde namazını kılarsan için huzurla dolacak.

Hakan yüzünde mütebessim çehre ile:

"İnşallah ağabeycim, okuyacağım ve namaz kılmasını öğreneceğim, zaten istiyordum.

Peki Celal abi tanıştığımıza memnun oldum. İnşallah yine görüşürüz, dedi.

Sonra yine babasının koluna girdi ve yürüyüp gittiler.

Biz de babamla bir engelli kardeşime yardım etmenin huzuruyla birer çay daha söyledik.

Derinden bir nefes alarak temiz bahar havasını içime çektim.

Yaşamak her şeye rağmen çok güzel...

